

[Lars M. Olsen.]

idet Selskaber stiftet mellem 21. Maj 1940 og 31. December 1944 efter Ministerens Forslag nu skal føres ind under Lovens Bestemmelser. Af Bemærkningerne fremgaar det, at denne Udvidelse af den hidtidige Lov vil omfatte omkring 1800 Selskaber. Jeg hilser denne nye Bestemmelse med Tilfredshed.

Det samme gælder ogsaa den meget vigtige Tilføjelse til § 3, efter hvilken man vil søge at imødegaa Muligheden af, at et Selskab ved at forhøje Aktiekapitalen kan foretage en Udvandning ved ny Tegning af Aktier til en billigere Kurs. Forslaget tilsigter nemlig, hvor der er Tale om Forhøjelse af et Selskabs Aktiekapital, og hvor denne Forhøjelse ikke er en Opskrivning af tidligere nedskrevne Aktiers Paalydende, at begrænse Udbyttet til højst 6 pCt. Disse to nævnte Tilføjelser betyder en alvorlig Skærpelse af Loven.

Af det forelagte Forslag maa man i øvrigt ogsaa faa den Opfattelse, saadan som den højtærede Formand ogsaa har givet Udtryk for her fra Formandsstolen, at den hidtidige Bestemmelse i § 1, 2det Punktum, skal udgaa. Nu har vi imidlertid hørt, at der foreligger en Korrekturføjl, saaledes at den Ret, Selskaberne hidtil har haft til, naar visse nærmere Betingelser er opfyldt, at kunne forøge Udbytteprocenten med et Tillæg paa 50 pCt., stadig opretholdes.

I den oprindelige Lov af 1940 var der fastsat Grænser for, hvad der kunde udbetales i Tantième til Repræsentantskab, Bestyrelser m. v. samt til Direktører og Funktionærer. Siden 1941 er der ikke lagt Loft over eller har været Grænser for, hvad der for de sidstnævnte Grupper Vedkommende maatte oppebæres i Tantième. Under Udvalgsarbejdet i Maj i Aar var man ogsaa, om end noget periferisk, inde paa dette Problem, og Opfattelsen var overvejende den, at man ved den forestaaende Fornyelse burde gøre Tantièmespørgsmaalet til Genstand for en mere grundig Behandling, end der blev Lejlighed til ved de tidligere Fornyelser af Loven, og Bemærkning herom er da ogsaa anført i Betænkningen ved Lovens sidste Fornyelse. Den højtærede Handelsminister har ikke foreslaaet Ændringer paa dette Punkt, som formentlig heller ikke er saa væsentligt igen, men jeg gaar alligevel ud fra, at vi i det Udvalg, jeg ved Forhandlingernes Slutning skal tillade mig at foreslaa nedsat, kan faa en nærmere Udredning af Problemet og den højtærede Handelsministers Syn herpaa.

Lovens Gyldighedsperiode omfatter kun

de Regnskaber, der udløber med Kalenderaaret 1948. Det er vel saare tvivlsomt, om Loven efter dette Tidspunkt skulde blive upaakrævet, men alligevel kan man vel have Lov til at rejse det Spørgsmaal, om man ikke i Tide skal gøre sig visse Tanker om, hvad der skal ske med de forøgede, gennem denne Lov paabudte ekstraordinære Henlæggelser. Det kan næppe være i Samfundets almindelige Interesse, at disse Penge en skønne Dag med de Begrænsninger, som Aktieselskabsloven i øvrigt indeholder, overlades fuldkommen til Aktionærernes frie Skøn, eksempelvis til almindelig Udbetaling eller en vis Fejlinvestering. Genopbygningen af vort Erhvervsliv kræver, i øvrigt ikke mindst paa længere Sigt, at vi paa ny bliver mest muligt konkurrencedygtige paa Verdensmarkedet, og den nuværende Knaphedssituation vil jo næppe være evindelig.

Med disse Bemærkninger kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Sagen til en villig og hurtig Behandling i det høje Ting.

Axel Kristensen: Da man i sin Tid gennemførte en Lov af denne Karakter, var det vel for at undgaa, at der skulde ske Ting svarende til dem, som skete under forrige Krig, en meget stor Børsspekulation o. lign. At noget saadan nu skulde finde Sted, er vel næppe tænkeligt. Naar Ministeren i Bemærkningerne til Lovforslaget siger, at det efter Regeringens Opfattelse ikke er forsvarligt for Tiden at lade denne Lov bortfalde og derved aabne Mulighed for en Udvandning af Selskaberne eller for en Tømning af Selskabernes Reserver ved Udbetaling af eksorbitante Udbytter til Aktionærerne, synes jeg, at man viser meget lidt Tillid til Erhvervsfolks Ledelse af Erhvervsvirksomheder: saa snart de vinder den mindste Frihed, skulde den bruges til ekstraordinært høje Udbytter eller til at plyndre Selskaberne for de Penge, som er nødvendige for Selskabernes Drift. Den Mistillid til Erhvervslivets Folk nærer vi ikke. De Forhold, som herskede, da denne Lov blev gennemført, eksisterer ikke mere i samme Omfang, og det vilde have været rimeligt, om man nu havde søgt en Afvikling af Loven. Der er ikke Spor af Tvivl om, at en Lov af denne Karakter i mange Tilfælde virker ganske urimelig. Det er ikke saadan i Danmark, at Kapitalerne, Aktieselskabernes Aktier, er samlet paa faa Menneskers Hænder, i Virkeligheden er de i meget høj Grad Anlægspapirer, f. Eks. for Enker og i det hele taget for Folk, der skal leve af deres opsparede Kapital.